EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

26. oktoober 2006 *

Kohtuasjas C-68/05 P,

mille esemeks on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 11. veebruaril 2005 esitatud apellatsioonkaebus,

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, asukoht Breda (Madalmaad), esindaja: *advocaat* M. M. Slotboom ja *advocaat* N. J. Helder,

apellatsioonkaebuse esitaja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: X. Lewis, keda abistas *advocaat* F. Tuytschaever, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses astmes

* Kohtumenetluse keel: hollandi.

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud: J. N. Cunha Rodrigues ja M. Ilešič (ettekandja),

kohtujurist: C. Stix-Hackl,
kohtusekretär: vanemametnik M. M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 23. märtsi 2006. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 16. mai 2006. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Oma apellatsioonkaebuses palub Koninklijke Coöperatie Cosun UA (edaspidi „Cosun") tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 7. detsembri 2004. aasta otsuse kohtuasjas T-240/02: Koninklijke Coöperatie Cosun *vs.* komisjon (EKL 2004, lk II-4237; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega jäeti rahuldamata Euroopa Ühenduste Komisjoni 2. mai 2002. aasta otsuse REM 19/01 — viidatud ka numbri all K(2002) 1580 (lõplik) (edaspidi „vaidlusalune otsus") — peale esitatud tühistamishagi.

Õiguslik raamistik

Suhkrusektori ühine turukorraldus

2 Nõukogu 30. juuni 1981. aasta määrus (EMÜ) nr 1785/81 suhkrusektori ühise turukorralduse kohta (EÜT L 177, lk 4), muudetud nõukogu 4. veebruari 1991. aasta määrusega (EMÜ) nr 305/91 (EÜT L 37, lk 1; edaspidi „algmäärus"), näeb suhkrusektori ühise turukorralduse (edaspidi „suhkruturu ühine korraldus") raames ette säilitada põhitoodete tootjatele, nagu näiteks Euroopa ühenduste suhkrutootjad, tööhõive ja elatustaseme osas vajalikud tagatised ning tagada suhkruturgu stabiliseerides kõikide tarbijate suhkruga varustamine mõistlike hindadega.

3 Selleks reguleerib algmäärus suhkru tootmist, importi ja eksporti. Täpsemalt nähakse seal ette tootmiskvoodisüsteem, millega saab algmääruse põhjenduse 15 kohaselt tagada tootjatele ühenduse hinnad ja nende toodangu turustamise.

4 Kõnealuse kvoodisüsteemi raames kehtestab algmääruse artikkel 24 igaks turustusaastaks (ehk aasta 1. juulist kuni järgmise aasta 30. juunini) A-suhkru ja B-suhkru põhikogused, mida iga liikmesriik on kohustatud oma territooriumil asutatud tootjate vahel jagama. Seega on suhkrut tootvatele ettevõtjatele eraldatud A-kvoot ja B-kvoot igaks turustusaastaks. Kogu toodetud suhkru A- ja B-kvoote ületavat kogust nimetatakse C-suhkruks.

5 C-suhkru suhtes ei kohaldata hinna- ega eksporditoetuste süsteemi. Lisaks sellele ei tohi C-suhkrut müüa siseturul ja järelikult tuleb seda müüa väljaspool ühendust maailmaturul. Algmääruse artikkel 26 sätestab selle kohta järgmist:

„1. [...] ei tohi C-suhkrut, mida ei kanta üle artikli 27 kohaselt [...], ühenduse siseturul müüa ja [seda] tuleb eksportida töötlemata kujul enne kõnealuse turustusaasta lõppemisele järgnevat 1. jaanuari.

[...]

3. Käesoleva artikli üksikasjalikud rakenduseeskirjad võetakse vastu artiklis 41 sätestatud korras.

Kõnealused eeskirjad näevad eelkõige ette maksu tasumise lõikes 1 nimetatud C-suhkrult [...], mille puhul ei ole tõendatud eksport töötlemata kujul ettenähtud ajavahemikus määratud kuupäeval." [Siin ja edaspidi on osundatud määrust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]

6 Algmääruse artikli 26 lõike 3 alusel vastuvõetud komisjoni 14. septembri 1981. aasta määrus (EMÜ) nr 2670/81, milles sätestatakse üksikasjalikud rakenduseeskirjad kvooti ületava suhkrutoodangu kohta (EÜT L 262, lk 14; ELT eriväljaanne 03/05, lk 85), muudetud komisjoni 6. detsembri 1991. aasta määrusega (EMÜ) nr 3559/91 (EÜT L 336, lk 26; ELT eriväljaanne 03/12, lk 131; edaspidi „määrus nr 2670/81"), täpsustab tingimused, mille kohaselt käsitatakse C-suhkru eksporti toimununa.

7 Määruse nr 2670/81 artikli 1 lõige 1 sätestab:

„Määruse (EMÜ) nr 1785/81 artikli 26 lõikes 1 nimetatud eksporti käsitatakse toimununa, kui:

a) C-suhkur [...] on eksporditud sellest liikmesriigist, mille territooriumil see on toodetud;

b) punktis a nimetatud liikmesriik võtab asjaomase ekspordideklaratsiooni vastu enne selle turustusaasta lõpule järgnevat 1. jaanuari, mil C-suhkur [...] on toodetud;

c) C-suhkur [...] on lahkunud ühenduse tolliterritooriumilt hiljemalt 60 päeva jooksul pärast punktis b nimetatud 1. jaanuari;

d) toode on eksporditud punktis a nimetatud liikmesriigist ilma toetuse või maksuta [...].

Kui kõiki esimeses lõigus sätestatud tingimusi ei täideta, käsitatakse asjaomast C-suhkru [...] kogust müüduna siseturul, välja arvatud vääramatu jõu korral.

Vääramatu jõu korral võtab selle liikmesriigi pädev asutus, kelle territooriumil C-suhkur [...] on toodetud, vajalikud meetmed nende asjaolude põhjal, millele huvitatud pool on viidanud."

8 Vastavalt määruse nr 2670/81 kolmandale põhjendusele, „kui on fikseeritud maks, millega maksustatakse müüki siseturul, on oluline panna selline C-suhkur [...], mida ei ole eksporditud, samadele alustele mitteliikmesriikidest imporditud suhkru[ga] [...]" ja „sel eesmärgil tuleks maksu fikseerimisel arvesse võtta ühelt poolt suhkru impordimaksu [...] kõrgeimat määra ajavahemiku jooksul, mis hõlmab seda turustusaastat, mil kõnealune suhkur [...] toodeti, ja kõnealusele turustusaastale järgnevat kuut kuud, ning teiselt poolt mitteliikmesriikidest imporditud suhkru müügikulude põhjal fikseeritud kindla suurusega summat".

9 Määruse nr 2670/81 artikkel 3 sätestab:

„1. Asjaomane liikmesriik kehtestab artikli 1 lõike 1 tähenduses siseturul müüdud kogustele maksu, mis vastab:

a) C-suhkru puhul 100 kg kohta:

— vastavalt vajadusele kas 100 kg valge suhkru või 100 kg toorsuhkru suurimale impordimaksule ajavahemiku jooksul, mis hõlmab seda turustusaastat, mil kõnealune suhkur toodeti, ja kõnealusele turustusaastale järgnevat kuut kuud,

ja

— 1 [eurole];

[...]

4. Selliste C-suhkru [...] koguste puhul, mis enne eksporti hävisid või said parandamatuid kahjustusi asjaoludel, mida asjaomase liikmesriigi pädev asutus tunnistab vääramatu jõuna, ei nõuta sisse lõikes 1 nimetatud asjakohast maksu."

Tollialased õigusaktid

10 Nõukogu 2. juuli 1979. aasta määruse (EMÜ) nr 1430/79 impordi- või eksporditollimaksude tagasimaksmise või vähendamise kohta (EÜT L 175, lk 1), muudetud nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määrusega (EMÜ) nr 3069/86 (EÜT L 286, lk 1; edaspidi „määrus nr 1430/79"), artikli 13 lõige 1 sätestab:

„Imporditollimakse võib tagasi maksta või vähendada erandjuhtudel [...], mille on põhjustanud asjaolud, mille puhul asjaomast isikut ei saa süüdistada pettuses ega ilmses hooletuses.

Olukorrad, kus esimest lõiku võib kohaldada, ning kord, mida tuleb järgida, määratakse kindlaks [rakendusmeetmete vastuvõtmiseks] ettenähtud menetluse kohaselt. Tollimaksu tagasimaksmiseks või vähendamiseks võib kehtestada eritingimused." [Siin ja edaspidi on osundatud määrust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]

11 Määruse nr 1430/79 artiklis 14 täpsustatakse, et kõnealuse määruse artikli 13 sätteid kohaldatakse *mutatis mutandis* ka eksporditollimaksude tagasimaksmise või vähendamise suhtes

12 Määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punkti a kohaselt tähendavad „imporditollimaksud" „nii tollimakse ja samaväärse toimega makse kui ka põllumajandusmakse ja muid impordimakse, mis on ette nähtud ühise põllumajanduspoliitika raames või seoses põllumajanduspoliitika erikorraga, mida kohaldatakse asutamislepingu artikli 235 alusel teatavate kaupade suhtes, mis saadakse põllumajandustoodete töötlemise tulemusel".

13 Määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punkti b alusel hõlmavad „eksporditollimaksud" „põllumajandusmakse ja muid ekspordimakse, mis on ette nähtud ühise põllumajanduspoliitika raames või seoses põllumajanduspoliitika erikorraga, mida kohaldatakse asutamislepingu artikli 235 alusel teatavate kaupade suhtes, mis saadakse põllumajandustoodete töötlemise tulemusel".

14 Komisjoni 12. detsembri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3799/86 (millega kehtestatakse määruse nr 1430/79 artiklite 4a, 6a, 11a ja 13 rakenduseeskirjad; EÜT L 352, lk 19) artikkel 4 loetleb need erandjuhud, mille on põhjustanud asjaolud, mille puhul asjaomast isikut ei saa süüdistada pettuses ega ilmses hooletuses määruse nr 1430/79 artikli 13 lõike 1 tähenduses. Teisi asjaolusid võib samuti käsitleda erandjuhtudena üksikjuhtumite hindamisel, mis on läbi viidud komisjoni sekkumist vajavas menetluses.

Vaidluse taust

15 Cosun — Madalmaades asutatud ühistu — tootis turustusaastatel 1991/1992 ja 1992/1993 C-suhkrut. Ühistu müüs 1993. aasta jooksul erinevatele lepingupartneritele teatava arvu C-suhkru partiisid vastavalt Horvaatiasse, Sloveeniasse ja Marokosse eksportimiseks.

16 Need tehingud andsid aluse pettuseks, mille panid Cosuni teadmata toime tema lepingupartnerid ning mis seisnes eelkõige T5 dokumentide ebaõiges tembeldamises, millega üritati tõestada, et C-suhkru partiid on ühenduse territooriumilt tõepoolest lahkunud.

17 Madalmaade pädevad ametiasutused algatasid nimetatud lepingupartnerite tegevust käsitleva uurimise, millest nad andsid teada Hoofdproductschap Akkerbouwproductenile (edaspidi „HPA"), mis on turgude ühist korraldust reguleerivate sätete kohaldamiseks pädev asutus Madalmaades. Cosuni seevastu sellest uurimisest esialgu ei teavitatud.

18 25. aprilli 1994. aasta otsuses (muudetud 13. juuni 1994. aasta otsusega) nõudis HPA määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel Cosunilt 6 250 856,78 Madalmaade kuldna (2 836 515,14 euro) suuruse summa maksmist, kuna viimane ei olnud tõendanud, et teatavad C-suhkru partiid olid ühenduse territooriumilt väljunud.

19 Kuna HPA oli jätnud rahuldamata Cosuni kaebuse, esitas viimane selle otsuse vastu hagi College van Beroep voor het bedrijfslevenile (Madalmaad) ning esitas HPA-le määruse nr 1430/79 artikli 13 alusel taotluse nõutud summa vähendamiseks.

20 Esiteks, mis puudutab College van Beroep voor het bedrijfslevenile esitatud hagi, siis on nimetatud kohus 9. juuni 2004. aastal tehtud otsusega esitanud Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse seoses algmääruse ja määruse nr 2670/81 kehtivusega. Tänase kuupäevaga otsuses kohtuasjas C-248/04: Koninklijke Coöperatie Cosun (EKL 2006, lk I-10211) sedastas Euroopa Kohus, et sellekohase küsimuse käsitlemisel ei tuvastatud ühtki asjaolu, mis võiks mõjutada nende määruste kehtivust.

21 Teiseks, mis puudutab nõutud summa vähendamise taotlust, siis saatsid Madalmaade ametiasutused selle taotluse koos positiivse arvamusega edasi komisjonile, kes oli pädev seda hindama. Vaidlusaluse otsusega tunnistas komisjon nimetatud taotluse vastuvõetamatuks, mispeale Cosun esitas Esimese Astme Kohtule tühistamishagi.

Vaidlustatud kohtuotsus

22 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Esimese Astme Kohus hageja hagi rahuldamata.

23 Oma esimeses väites leiab apellatsioonkaebuse esitaja, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa, mida talt nõutakse, kujutab endast impordi- või eksporditollimaksu määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punktide a ja b ning artikli 13 tähenduses, millest tulenevalt oleks tema viimatinimetatud artikli alusel esitatud taotlus maksu vähendamiseks pidanud olema tunnistatud vastuvõetavaks.

24 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 36–38 sedastas Esimese Astme Kohus, et „formaalselt" ei vasta tasumisele kuuluv summa ühelegi impordi- ega eksporditollimaksu kolmest kategooriast, mis on loetletud määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punktides a ja b, kuna see ei ole tollimaks ega ka samaväärse toimega maks, ja seega ei ole kõnealune summa „kitsalt" impordile või ekspordile kehtestatud põllumajandusmaks.

25 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 40–46 on Esimese Astme Kohus jätnud kõrvale apellatsioonkaebuse esitaja väited selle kohta, et niisugust summat tuleb pidada impordi- või eksporditollimaksuks, kuna see täidab sama eesmärki kui tollimaks, see määratakse kindlaks mitteliikmesriikidest pärit suhkru imporditollimaksude alusel ning see seab kvooti ületanud suhkru, mida ei ole eksporditud, samadesse tingimustesse mitteliikmesriikidest imporditud suhkruga.

26 Sisuliselt leiab Esimese Astme Kohus, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa ei täida täpselt sama eesmärki kui suhkruturu ühise korralduse raames kehtestatud impordi- ja eksporditollimaks ning et mitteliikmesriikidest pärit suhkru imporditollimaksude arvessevõtmine niisuguse summa määratlemisel annab üksnes arvutamise aluse, kuid ei taotle mingil moel mitteliikmesriikidest pärit suhkru ja siseturul müüdava C-suhkru asetamist võrreldavasse olukorda.

27 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 47 järeldas Esimese Astme Kohus, et apellatsioonkaebuse esitajalt nõutav summa ei ole impordi- või eksporditollimaks määruse nr 1430/79 artikli 13 tähenduses ja et seega ei ole komisjon vähendamise taotluse vastuvõetamatuks tunnistamisega rikkunud nimetatud sätteid.

28 Teise väitega nentis hageja peamiselt seda, et isegi kui temalt nõutav summa ei kujuta endast impordi- ega eksporditollimaksu määruse nr 1430/79 tähenduses, ei oleks komisjon sellegipoolest tohtinud vähendamise taotlust käsitleda selle määruse

artikli 13 kontekstis, mis kujutab endast üldist õigluse klauslit, ja et taotluse vastuvõetamatuks tunnistamisega piirdudes rikkus komisjon õigluse ja võrdsuse põhimõtteid. Teise võimalusena väidab hageja, et kui määruse nr 1430/79 artiklit 13 ei kohaldata, on komisjon siiski kohustatud vähendamise taotluse läbi vaatama väljaspool kõnealuse määruse raamistikku, ja et piirdudes taotluse vastuvõetamatuks tunnistamisega, rikkus komisjon õigluse, võrdsuse ja õiguskindluse põhimõtteid.

29 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 57 ja 58 jättis Esimese Astme Kohus kõrvale õigluse põhimõttest tuleneva argumendi. Olles sedastanud, et õigluse põhimõte ei luba ühenduse õiguse sätete kohaldamisest kõrvale kalduda, v.a õigusnormides ettenähtud juhtudel või kui õigusnormid on ise kehtetuks tunnistatud, ning tuletades meelde, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa ei kuulu määruse nr 1430/79 artikli 13 kohaldamisalasse, tunnistas Esimese Astme Kohus, et suhkruturu ühise korralduse regulatsioon näeb ette, et niisugune summa ei kuulu tasumisele olukordades, mida siseriiklikud ametiasutused tunnistavad vääramatu jõu olukorraks, ning järeldas, et õigluse põhimõttega ei saa põhjendada seda, kui kõnealuse summa tasumisest kõrvalekaldumise võimalusi laiendatakse kaugemale eespool nimetatud juhtudest, mille puhul on tegemist vääramatu jõuga.

30 Sama kohtuotsuse punktides 59 ja 61 on Esimese Astme Kohus jätnud kõrvale võrdsuse põhimõtte rikkumisest tuleneva argumendi. See kohus leidis sisuliselt, et C-suhkru tootja ja niisugune ettevõtja, kellelt nõutakse impordi- ja eksporditollimaksu maksmist, ei ole mingil juhul võrreldavas olukorras.

31 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 62 ja 63 jättis Esimese Astme Kohus kõrvale õiguskindluse põhimõtte rikkumisest tuleneva argumendi, sedastades sisuliselt, et seda põhimõtet on käesoleval juhul järgitud, kuna määruse nr 2670/81 artiklis 3 ettenähtud summa tasumise eest vastutava isiku kohustused tulenevad selgelt määratletud õiguslikust olukorrast, mis võimaldab ettevõtjal olla teadlik kõnealustest kohustustest, mis on tema tegevusega lahutamatult seotud.

Apellatsioonkaebus

32 Apellatsioonkaebuse esitaja palub oma apellatsioonkaebuses, mida ta toetab nelja väitega, Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— esiteks tühistada vaidlusalune otsus ja teise võimalusena saata asi tagasi Esimese Astme Kohtule;

— mõista esimese kohtuastme ja apellatsioonimenetlusega seotud kohtukulud välja komisjonilt.

33 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— esiteks tunnistada teine ja neljas väide vastuvõetamatuks ja jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— teise võimalusena jätta apellatsioonkaebus tervikuna põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja apellatsioonkaebuse esitajalt.

Esimene väide

Poolte argumendid

34 Esimeses väites nendib apellatsioonkaebuse esitaja, et Esimese Astme Kohus on rikkunud õigusnormi, järeldades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 36–38, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa ei ole „formaalselt" impordile ja ekspordile kehtestatud põllumajandusmaks määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punktide a ja b tähenduses.

35 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38 antud kinnitus, et apellandilt nõutav summa „ei ole kitsalt impordile ja ekspordile kehtestatud põllumajandusmaks", tõendab apellandi järelduste kohaselt seda, et Esimese Astme Kohus on põllumajandusmaksu mõistet kitsalt tõlgendanud. Apellatsioonkaebuse esitaja arvates võinuks seda tõlgendada laiemalt, mis oleks olnud ka soovitav, kuna nimetatud summat nõuti temalt C-suhkru eksportimata jätmise tõttu.

36 Apellatsioonkaebuse esitaja lisab, et Esimese Astme Kohus on rikkunud põhjendamiskohustust, jättes märkimata, miks laiem tõlgendus ei sobinud.

37 Komisjon vastab, et Esimese Astme Kohus sedastas õigustatult ja põhjendatult, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluvat summat ei saa käsitleda formaalselt kui impordile ja ekspordile kehtestatud põllumajandusmaksu määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punktide a ja b tähenduses. Ta ei nõustu sellega, et Esimese Astme Kohus oleks impordile ja ekspordile kehtestatud põllumajandusmaksu mõistet kitsalt tõlgendanud.

Euroopa Kohtu hinnang

38 Ühelt poolt tuleb märkida, et apellatsioonkaebuse esitaja ei vaidle vastu Esimese Astme Kohtu hinnangule, mille kohaselt määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa ei kujuta endast impordi- või eksporditollimaksu või samaväärse toimega maksu.

39 Teisalt on Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38 õigustatult sedastanud, et määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punktides a ja b sätestatud impordile või ekspordile kehtestatud põllumajandusmaksud ja muud impordi- või ekspordimaksud kuuluvad tasumisele seoses sellega, et põllumajandustooted või teatavad põllumajandustoodete töötlemise tulemusel saadavad kaubad ületavad ühenduse välispiiri.

40 Seda tehes ei ole Esimese Astme Kohus impordile ja ekspordile kehtestatud põllumajandusmaksu mõistet mingil moel kitsalt tõlgendanud, vaid toonud esile just seda maksukoormust tekitava asjaolu.

41 Tuleb märkida, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel sissenõutav summa ei kuulu tasumisele mitte seetõttu, et C-suhkru kogus ületab ühenduse välispiiri, vaid vastupidi — kuna kõnealune kogus ei ole ühendusest välja eksporditud või kuna selle eksportimisel ei ole kinni peetud määruses nr 2670/81 kehtestatud tähtaegadest. Nagu Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 37 õigustatult sedastanud, tuleb kõnealust maksu maksta, kui kindlaksmääratud kuupäeval puuduvad tõendid selle kohta, et teatav C-suhkru kogus on eksporditud nõutava tähtaja jooksul.

42 Samuti näib, et vaatamata sõna „formaalselt" kasutamisele vaidlustatud kohtuotsuse punktis 36, ei ole Esimese Astme Kohus piirdunud formaalse tõlgendusega, vaid ta hindas ühelt poolt põllumajandusmaksude ja teiselt poolt määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluva summa olemust.

43 Seega ei ole Esimese Astme Kohus rikkunud õigusnormi ega põhjendamiskohustust, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse nimetatud punktis sedastas, et hagejalt nõutav summa ei vasta ühelegi määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punktides a ja b loetletud kolmest kategooriast.

44 Järelikult tuleb esimene väide põhjendamatuse tõttu kõrvale lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

45 Teise väitega tõdeb apellatsioonkaebuse esitaja, et isegi kui määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa ei jää „formaalselt" impordi- ja eksporditollimaksude mõiste kohaldamisalasse määruse nr 1430/79 artikli 1 lõike 2 punktide a ja b tähenduses, on Esimese Astme Kohus rikkunud õigusnormi, jättes vaidlustatud kohtuotsuse punktides 40–46 kõrvale tema argumendid – mida on käesoleva otsuse punktis 25 juba kokkuvõtvalt kirjeldatud –, mille kohaselt tuleb niisugust summat käsitleda siiski kui imporditollimaksu viimasena nimetatud määruse artikli 13 tähenduses.

46 Esiteks jättis Esimese Astme Kohus ekslikult märkimata, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa — mis peab vastavalt algmääruse kümnendale põhjendusele taastama C-suhkru eksportimata jätmise tõttu kahjustatud turusuhted – täidab tollimaksuga samu siseturukaitse, turgude stabiliseerimise, varustuskindluse eesmärke ning seetõttu tuleb neid käsitleda ühtemoodi.

47 Teiseks tuleneb komisjoni 28. detsembri 1970. aasta määruse (EMÜ) nr 2645/70 maksimumkvooti ületava suhkrutoodangu suhtes kohaldatavate sätete kohta (EÜT L 283, lk 48) kolmandast põhjendusest ning seda asendava määruse nr 2670/81 kolmandast põhjendusest, et ühenduse seadusandja arvates on „oluline" seada selline C-suhkur, mida ei ole eksporditud, „samadele alustele" mitteliikmesriikidest imporditud suhkruga ja sel eesmärgil tuleks siseturul müüdava C-suhkru pealt nõutava maksu fikseerimisel arvesse võtta suhkru impordimaksu kõrgeimat määra ajavahemiku jooksul, mis hõlmab seda turustusaastat, mil kõnealune suhkur toodeti, ja kõnealusele turustusaastale järgnevat kuut kuud, millele lisandub mitteliikmesriikidest imporditud suhkru müügikulude põhjal fikseeritud kindla suurusega summa.

48 Apellatsioonkaebuse esitaja järeldab sellest, et – vastupidiselt Esimese Astme Kohtu sedastusele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45 ja 46 – on mitteliikmesriikidest pärit suhkru imporditollimaksu arvessevõtmisega mitte ainult fikseeritud määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa, vaid see kajastab ka ühenduse seadusandja tahet asetada C-suhkru tootjad olukorda, mis oleks võrreldav mitteliikmesriikidest pärit suhkru importijate olukorraga. Selleks et need olukorrad oleksid võrreldavad, peavad tolli valdkonda reguleerivad ühenduse õigusnormid, eelkõige määruse nr 1430/79 artikkel 13 kohalduma kõnealuse maksu fikseerimisele.

49 Esiteks teeb komisjon järelduse, et apellatsioonkaebuse teine väide on vastuvõetamatu, kuna see üksnes kordab Esimese Astme Kohtus esitatud argumente, mille viimane kõrvale jättis.

50 Teise võimalusena palub komisjon Euroopa Kohtul lükata see väide põhjendamatuse tõttu tagasi.

51 Esiteks tõdeb ta, et Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 44 ja 45 määratlenud määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluva summa kui konkreetse eesmärgi. Nimetatud summa on peamiselt „hoiatavat laadi, mille eesmärk on tagada, et peetakse kinni C-suhkru siseturul müümise keelust". Niisiis on Esimese Astme Kohus õigustatult märkinud, et see eesmärk erineb impordi- ja eksporditollimaksude eesmärgist suhkruturu ühise korralduse raames, mille Esimese Astme Kohus on määratlenud nimetatud otsuse punktides 42 ja 43.

52 Teiseks on Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 44–46 õiguspäraselt sedastanud, et määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluva summa arvutusmeetod ei muuda kõnealust summat tollimaksuks.

53 Oma vastupidise seisukoha toetuseks esitab apellatsioonkaebuse esitaja üksnes põhjenduse — millel puudub siduv jõud ja mille sõnastust ta pealegi eirab —, millest tuleneb, et viide mitteliikmesriikidest pärit suhkru imporditollimaksule kujutab endast vaid nimetatud summa arvutamise alust.

Euroopa Kohtu hinnang

54 Vastavalt EÜ artiklile 225, Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesele lõigule ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 112 lõike 1 esimese lõigu punktile c tuleb apellatsioonkaebuses selgelt märkida selle kohtuotsuse, mille tühistamist taotletakse, vaidlustatud osad ning õiguslikud argumendid, mis toetavad eriomaselt seda nõuet.

Apellatsioonkaebus, mis piirdub – ilma et see sisaldaks selgitavat argumentatsiooni õigusnormi rikkumise kohta edasikaevatud kohtuotsuses – Esimese Astme Kohtus juba esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega, ei vasta sellele nõudele (vt eelkõige 4. juuli 2000. aasta otsus kohtuasjas C-352/98 P: Bergaderm ja Goupil *vs.* komisjon, EKL 2000, lk I-5291, punktid 34 ja 35, ja 7. juuli 2005. aasta otsus kohtuasjas C-208/03 P: Le Pen *vs.* parlament, EKL 2005, lk I-6051, punkt 39).

55 Kui aga apellatsioonkaebuse esitaja vaidlustab ühenduse õiguse tõlgendamise või kohaldamise Esimese Astme Kohtu poolt, võib esimeses kohtuastmes kontrollitud õiguslikke küsimusi apellatsioonimenetluses uuesti arutada. Kui apellant ei saaks oma apellatsioonkaebust selliselt Esimese Astme Kohtus juba kasutatud väidete ja argumentidega põhistada, kaotaks nimetatud menetlus osa oma mõttest (vt eelkõige 6. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas C-41/00 P: Interporc *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-2125, punkt 17, ja eespool viidatud kohtuotsus Le Pen *vs.* parlament, punkt 40).

56 Apellatsioonkaebuse teise väitega tõstatatakse täpsemalt küsimus Esimese Astme Kohtus määrusele nr 1430/79 antud tõlgenduse kohta, millega jäeti esimeses kohtuastmes esitatud esimene väide kõrvale. See apellatsioonkaebuse väide tuleb niisiis tunnistada vastuvõetavaks.

57 Apellatsioonkaebuse esitaja väidab sisuliselt, et kuna ühenduse seadusandja soovis asetada C-suhkru tootjad samadesse tingimustesse mitteliikmesriikidest pärit suhkru importijatega, tähendab see seda, et esimene kasutab sama süsteemi kui viimane, s.h õigluse põhimõttest lähtuvat vähendamise ja tagasimaksmise võimalust määruse nr 1430/79 artikli 13 alusel.

58 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et suhkruturu ühine korraldus on rajatud peamiselt hinnasüsteemile (nähes ette eelkõige taotlus- ja sekkumishinna), mitte-

liikmesriikidega kauplemist reguleerivale korrale (reguleerides eelkõige nendest riikidest pärit impordile kehtestatud maksu kogumist) ning kvootide süsteemile (sisaldades tootmiskvootide kehtestamist ja kvooti ületava suhkrutoodangu müügiviiside kinnitamist).

59 Kehtestatud meetmete lõplikuks eesmärgiks on niisiis stabiliseerida ühenduse suhkruturg ja sellest tulenevalt tagada vajalike tagatiste säilitamine ühenduse tootjate tööhõive ja elatustaseme osas ning kõigi tarbijate varustamine suhkruga.

60 Siiski on nende meetmete vahetud eesmärgid märgatavalt erinevad. Nagu nähtub algmääruse viiendast põhjendusest, on mitteliikmesriikidega kaubavahetuse korra eesmärk vältida, et suhkruhinna kõikumine maailmaturul ei kajastuks ühendusesisestes hindades.

61 Kvoodisüsteemi eesmärk see ilmselgelt ei ole. Siinkohal tuleb märkida, et – vastupidiselt apellatsioonkaebuse esitaja väidetule – ei täpsusta seda eesmärki algmääruse kümnes põhjendus, milles õigustatakse nimetatud määruse artiklis 22 sätestatud meetmete vajadust.

62 Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 43 ja 44 õigustatult märkinud, et algmääruse põhjenduse 15 kohaselt kujutavad tootmiskvoodid endast vahendit, millega tootjatele tagatakse ühenduse hinnad ja nende kaupade müük. Pealegi, mis puudutab täpsemalt määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluvat summat, siis on sellel sättel peamiselt hoiatav mõju ning sellega soovitakse tagada, et siseturul peetaks kinni (kvoote ületava) C-suhkru müügikeelust.

63 Seega on Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 41–44 õigustatult sedastanud, et mitteliikmesriikidest pärit suhkru impordimaksud ja siseturul müüdava C-suhkru eest määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluvad summad ei vasta samadele eesmärkidele.

64 Teiseks ei tulene ei määruse nr 2645/70 kolmandast põhjendusest ega ka määruse nr 2670/81 kolmandast põhjendusest (mis on sisuliselt samas sõnastuses), et ühenduse seadusandja oleks soovinud, et mitteliikmesriikidest pärit suhkru importijad ja siseturul müüdava C-suhkru tootjad oleksid asetatud samasse olukorda.

65 Tegelikult nähtub nendest põhjendustest ja määruse nr 2670/81 artiklist 3 selgelt, et viide mitteliikmesriikidest imporditud suhkrule piirdub selles artiklis sätestatud summa arvutusmeetodiga. See säte ei saaks täita oma vahetut eesmärki, milleks on tagada, et siseturul peetaks kinni C-suhkru müügikeelust, kui majanduslikult ahvatlevam oleks osta C-suhkrut siseturul kui importida mitteliikmesriikidest pärit suhkrut. Vastupidi, nimetatud põhjenduses ega artiklis ei viidata mingil moel sellisele olukorrale suhkruimportijate ja C-suhkru tootjate osas.

66 Seoses sellega, et mitteliikmesriikidest pärit suhkru imporditollid on aluseks määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluva summa arvutamisel, siis see asjaolu ei õigusta nende samastamist, kuna niisuguse arvutusmeetodi õigustus seisneb selles, et tagatakse selle summa hoiatav mõju, nagu on mainitud ka eespool käesolevas otsuses.

67 Seega ei tulene ei määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluva summa eesmärgist, ei selle summa arvutusmeetodist ega sissenõudmise korrast – nagu need on määratletud määruse nr 2645/70 kolmandas põhjenduses, määruse nr 2670/81 kolmandas põhjenduses ja nimetatud artiklis 3 –, et ühenduse seadusandja oleks soovinud siseturul müüdava C-suhkru tootja samastada suhkru importijaga.

68 Neil asjaoludel ei ole Esimese Astme Kohus rikkunud õigusnormi, kui ta sedastas, et apellandi poolt määruse nr 1430/79 artikli 13 alusel esitatud taotlus tasumisele kuuluva summa vähendamiseks ei ole vastuvõetav. Seega tuleb teine väide kõrvale lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

69 Kolmanda väite esimeses osas väidab apellatsioonkaebuse esitaja, et esimeses kohtuastmes esitatud teise väite hindamisel on Esimese Astme Kohus väljunud hageja määratletud hagi raamidest.

70 Ta selgitab, et selle esimeses kohtuastmes esitatud väitega tahtis ta üksnes osutada asjaolule, et tunnistades vaidlusaluses otsuses vähendamise taotluse määruse nr 1430/79 alusel vastuvõetamatuks, rikkus komisjon võrdsuse ja õigluse põhimõtteid. See-eest ei palunud ta Esimese Astme Kohtul hinnata määruse nr 2670/81 kehtivust.

71 Siiski oli Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–62 asunud kaudselt kontrollima just nimetatud määruse kehtivust õiguse üldpõhimõtete osas. Seda tehes oli ta väljunud hagi raamidest, nagu hageja selle menetlusdokumentides määratles, ning rikkunud ka menetluse aluspõhimõtet, mille kohaselt piiritletakse hagi ulatus hagiavalduses.

72 Apellatsioonkaebuse kolmanda väite teises osas märkis apellatsioonkaebuse esitaja, et Esimese Astme Kohus keeldus esimeses kohtuastmes esitatud kolmanda väite hindamisest, millega apellant väitis, et juhul, kui määruse nr 1430/79 artikkel 13 ei oleks kohaldatav, tuleks komisjonil hinnata vähendamise taotlust väljaspool nimetatud määruse raamistikku õigluse, võrdsuse ja õiguskindluse põhimõtetest lähtuvalt.

73 Seoses apellatsioonkaebuse kolmanda väite esimese osaga märkis komisjon, et vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 58–62 ei tulene mingil moel, et Esimese Astme Kohus oleks hinnanud määruse nr 2670/81 kehtivust.

74 Nimetatud väite teist osa vaadeldes väidab komisjon, et etteheiteid, mille apellatsioonkaebuse esitaja liigitab esimeses kohtuastmes esitatud „teiseks" ja „kolmandaks" väiteks, hindas Esimese Astme Kohus ühiselt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 57–62 vastavalt esimeses kohtuastmes esitatud teisele väitele.

Euroopa Kohtu hinnang

75 Apellatsioonkaebuse kolmas väide tugineb vaidlustatud kohtuotsuse vääral tõlgendamisel.

76 Selle väite teise osa puhul piisab sellest, kui nentida, et etteheiteid, mida apellatsioonkaebuse esitaja liigitab esimeses kohtuastmes esitatud teiseks ja kolmandaks väiteks, käsitles Esimese Astme Kohus sama väite — mille apellant liigitas esimeses kohtuastmes esitatud teiseks väiteks – kahe haruna, millest peamisena tõstatati esimene ja teise võimalusena teine, ning hindas neid kaht haru ühiselt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 56–63.

77 Seega on Esimese Astme Kohus vastanud neile etteheidetele, mille apellatsioonkaebuse esitaja liigitas esimeses kohtuastmes esitatud kolmandaks väiteks.

78 Seoses apellatsioonkaebuse kolmanda väite esimese osaga tuleb märkida, et esimeses kohtuastmes esitatud teise väite teise, alternatiivse osaga, mille kokkuvõte on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 53, väidab apellatsioonkaebuse esitaja, et juhul, kui määruse nr 1430/79 artikkel 13 ei ole kohaldatav, on komisjon siiski kohustatud vähendamise taotluse läbi vaatama väljaspool kõnealuse määruse raamistikku õigluse, võrdsuse ja õiguskindluse põhimõtetest lähtuvalt. Selle osaga väidab apellatsioonkaebuse esitaja muu hulgas, et määruse nr 2670/81 artiklit 3 oleks pidanud tõlgendama ja kohaldama õiguse üldpõhimõtteid järgides.

79 Sellele argumendile vastamiseks on Esimese Astme Kohus — olles sedastanud, et kui vääramatu jõu olukorrad välja arvata, ei näe määrus nr 2670/81 ette võimalust artikli 3 alusel tasumisele kuuluva summa vähendamiseks või tagasimaksmiseks — õigustatult hinnanud, kas sellise võimaluse puudumine kujutab endast võrdsuse, õiguskindluse ja nn õigluse põhimõtete rikkumist, mida apellatsioonkaebuse esitaja väitis.

80 Seda tehes vastas see kohus täpselt apellandi argumentidele, väljumata talle esitatud hagi raamidest.

81 Apellatsioonkaebuse kolmas väide tuleb seega põhjendamatuse tõttu kõrvale lükata.

Neljas väide

Poolte argumendid

82 Neljanda väitega tõdeb apellatsioonkaebuse esitaja kolmanda võimalusena — oletades, et teised apellatsioonkaebuse väited lükatakse kõrvale –, et Esimese Astme Kohus rikkus õigusnormi, jättes rahuldamata tema esimeses kohtuastmes esitatud väite, mis tugines õigluse, võrdsuse ja õiguskindluse põhimõtetele.

83 Esiteks on väär Esimese Astme Kohtu kinnitus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 60, mille kohaselt C-suhkru tootja ja ettevõtja, kellelt nõutakse impordi- ja ekspordi-tollimaksu maksmist, ei ole mingil juhul võrreldavas olukorras.

84 Tegelikult tuleneb esiteks määruse nr 2670/81 kolmandast põhjendusest, algmääruse artiklist 26 ja määruse nr 2670/81 artiklist 3, et C-suhkur, mille eksporti ei ole suudetud ettenähtud tähtajaks tõestada, omandab mitteliikmesriikidest imporditud kauba staatuse. Teisalt kujutavad nii nendest riikidest pärit kaupade imporditollimaksud kui ka määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa endast ühenduse omavahendeid, mis pärinevad nimetatud riikidest pärit impordist.

85 Teiseks on apellatsioonkaebuse esitaja olukord valdavalt võrreldav De Haan Beheer BV-i omaga 7. septembri 1999. aasta kohtuotsuses C-61/98: De Haan (EKL 1999, lk I-5003), milles Euroopa Kohus sedastas, et ettevõtja, kes on sellises olukorras nagu De Haan Beheer BV, võib tollimaksu vähendamiseks tugineda määruse nr 1430/79 artiklile 13.

86 Kui Esimese Astme Kohus oleks täitnud oma kohust ja uurinud, kas ühelt poolt sellise ettevõtja nagu De Haan Beheer BV ja teiselt poolt hageja erinev kohtlemine rikub õigluse põhimõtet, on diskrimineeriv või läheb vastuollu õiguskindluse põhimõttega, siis oleks ta pidanud tunnistama, et nii see oli.

87 Kolmandaks jättis Esimese Astme Kohus ebaõiglaselt tähelepanuta hageja ja teiste C-suhkru tootjate erineva kohtlemise. Viimased võisid algmääruse artiklite 26 ja 27 alusel valida, kas C-suhkrut eksportida või kanda see täielikult või osaliselt üle järgmisesse turustusaastasse. Madalmaade ametiasutuste vaikimise tõttu ei olnud hagejal seevastu võimalust sellist valikut teha, kui teda teavitati toimepandud pettustest.

88 Seoses viimase argumendiga väidab apellatsioonkaebuse esitaja, et ta oli Esimese Astme Kohtus juba osundanud võrdsuse põhimõtte rikkumisele. Seega ei kujuta nimetatud argument endast uut vastuvõetamatut väidet, vaid tegemist on uue väitega, mis on õiguspäraselt tuletatud juba esitatud väite pinnalt.

89 Esiteks peab komisjon neljandat väidet vastuvõetamatuks.

90 Mis puudutab argumenti, mis tuleneb apellatsioonkaebuse esitaja ja teiste C-suhkru tootjate erinevast kohtlemisest, siis on siinkohal tegemist uue etteheitega, mille osas ei ole Esimese Astme Kohus saanud otsust langetada ning mis on seega vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 118 koostoimes artikli 42 lõikega 2 vastuvõetamatu.

91 Veelgi enam, neljandas väites üksnes esitatakse samu argumente kui esimeses kohtuastmes ja seega ei täida see Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 112 lõike 1 esimese lõigu alapunktist c tulenevat põhjendamiskohustust.

92 Teise võimalusena tuleb komisjoni arvates see väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

93 Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 44–46, 60 ja 61 õigustatult sedastanud, et eksportimata C-suhkur ja mitteliikmesriikidest imporditud suhkur — ühelt poolt — ning C-suhkru tootja ja ettevõtja, kellelt nõutakse impordi- ja eksporditollimaksu maksmist — teiselt poolt —, ei ole võrreldavas olukorras, mis puudutab nende kohtlemist ühenduse õiguse kohaselt. Seetõttu ei hinnatud rohkem eespool viidatud kohtuotsusel De Haan põhinevat hageja argumenti.

94 Apellandi esitatud argumendid ei suutnud tõestada, et Esimese Astme Kohus rikkus ühenduse õigust, kuna võrdsuse ja õiguskindluse, aga ka nn õigluse põhimõtetega ei ole vastuolus see, kui komisjon tunnistab tollimaksu vähendamise taotluse vastuvõetamatuks.

Euroopa Kohtu hinnang

— Vastuvõetavus

95 Kuivõrd Esimese Astme Kohtule heidetakse ette võrdsuse põhimõtte rikkumist ning apellatsioonkaebuse esitaja ja teiste C-suhkru tootjate erinevat kohtlemist, siis tuleb neljas väide tunnistada vastuvõetamatuks.

96 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt, kui poolel oleks õigus esitada esmakordselt Euroopa Kohtus väiteid, mida ta ei esitanud Esimese Astme Kohtus, oleks tal õigus võrreldes Esimese Astme Kohtus arutatud asjaga laiendada kohtuasja ulatust Euroopa Kohtus, kellel on apellatsioonimenetluses piiratud pädevus. Apellatsioonimenetluses piirdub Euroopa Kohtu pädevus Esimese Astme Kohtus arutatud väidetele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega (vt eelkõige 11. novembri 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-186/02 P ja C-188/02 P: Ramondín jt *vs.* komisjon (EKL 2004, lk I-10653, punkt 60).

97 Kui apellatsioonkaebuse esitaja väitiski esimeses kohtuastmes, et vaidlusalune otsus rikub võrdsuse põhimõtet, vaidlustas ta üksnes erineva kohtlemise, mis sai talle osaks võrreldes mitteliikmesriikidest pärit suhkru importijatega, kes olid tema sõnul asetatud temaga samasse olukorda.

98 Seega ei olnud Esimese Astme Kohtul vaja uurida, kas apellandilt nõutava tollimaksu vähendamisest või tagasimaksmisest keeldumine kujutas endast diskrimineerimist võrreldes teiste C-suhkru tootjatega.

99 Veelgi enam, apellatsioonkaebuse neljas väide, mille eesmärk on sisuliselt vaidlustada Esimese Astme Kohtu poolt esimeses kohtuastmes esitatud teise väite kõrvalejätmisel võrdsuse põhimõttele antud tõlgendus, tuleb käesoleva kohtuotsuse punktides 54 ja 55 esitatud põhjendustel tunnistada vastuvõetavaks.

— Põhjendatus

100 Esiteks ei ole Esimese Astme Kohus rikkunud ühtegi õigusnormi, kui ta sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 60, et C-suhkru tootja ja ettevõtja, kellelt nõutakse impordi- ja eksporditollimaksu maksmist, ei ole võrreldavas olukorras.

101 Apellatsioonkaebuse esitaja argument, mis tuleneb määruse nr 2670/81 kolmandast põhjendusest ja artiklist 3, on apellatsioonkaebuse teise väite uurimise raames juba tagasi lükatud. Mis puudutab algmääruse artiklit 26, siis ei ole kuidagi võimalik selle sõnastusest välja lugeda ühenduse seadusandja tahet anda siseturul müüdavale C-suhkrule mitteliikmesriigist imporditud kauba staatus ning samastada C-suhkru tootja suhkru importijaga, kuna see artikkel sätestab üksnes C-suhkru müügikeelu siseturul.

102 Argument, mis tuleneb asjaolust, et nii impordimaksud kui määruse nr 2670/81 artikli 3 alusel tasumisele kuuluv summa moodustavad osa ühenduse omavahenditest, ei suuda tõestada, et mitteliikmesriikidest pärit suhkru importijad ja C-suhkru tootjad oleksid võrreldavas olukorras. Tegelikult koosnevad ühenduse omavahendid väga erinevatest tuludest, mis sõltuvad sama erinevatest süsteemidest (vt nt käibemaksutulu).

103 Teiseks, kuna Esimese Astme Kohus on sedastanud, et C-suhkru tootja (nagu apellatsioonkaebuse esitaja) ning ettevõtja, kellelt nõutakse impordi- ja ekspordi-tollimaksu maksmist (nagu De Haan Beheer BV eespool viidatud kohtuotsuses De Haan), ei ole igal juhul võrreldavates olukordades, siis jättis ta õiguslikult piisavalt tõendatult kõrvale hageja argumendi, mis tugines sellel kohtuotsusel.

104 Apellatsioonkaebuse neljas väide tuleb seega osalise vastuvõetamatuse ja osalise põhjendamatuse tõttu kõrvale jätta.

105 Kuna apellatsioonkaebuse esitaja kõik väited lükati tagasi, tuleb apellatsioonkaebus rahuldamata jätta.

Kohtukulud

106 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellatsioonkaebuse esitaja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Koninklijke Coöperatie Cosun UA-lt.

Allkirjad